

Varför engagerar vi oss?

Anledningen till att jag blev socionom är för att jag är intresserad av socialpolitik. Intresserad är nog fel ord, hur kan någonting man oundvikligen drabbas av dygnet runt kallas ett intresse? Oavsett så väcker det mitt engagemang. Jag har alltid engagerats av samhällets strukturer, normer och politik och vad detta gör med den enskilda individen. Jag ville att mitt yrkesliv skulle genomsyras av teorier och jag ville omsätta dessa i praktiskt arbete för att förändra tillvaron för mina medmänniskor – och mig själv.

Socionomprogrammet levde inte upp till alla mina förväntningar. Framför allt handlade utbildningen om det senare perspektivet, det vill säga den enskilde individen. Emellanåt pratades det om strukturer och politik, framför allt i form av arbetssituationen för socialsekreterare, och även då lades fokus på individens roll. Varje enskild socialarbetare uppmanades skapa sitt eget handlingsutrymme. Det kom an på var och en av oss att förändra våra situationer och kringgå de ramar som hindrar oss från att känna att vi gjort en god insats för våra hjälpsökande medmänniskor.

Jag tror inte på det. Folk som inte lever i verkligheten fattar beslut som går ut över stora grupper i samhället. Socialarbetare ska på var sitt håll sätta plåster på de som drabbats, en i taget. Vi ska göra det bästa av de beslut som fattas långt ifrån oss och lindra våra samveten med att det inte är vårt ansvar. Vi uppmanas att inte ställa för höga krav på våra prestationer, intalar oss att vi gör vad vi kan med de medel vi har. Har du för höga krav så blir du utbränd. Good enough får vara good enough. Det är orimligt. Vi som lever i verkligheten och vi som arbetar med att hantera verklighetens konsekvenser måste ha möjlighet att påverka de beslut som fattas. Detta kan vi inte göra i enskildhet. Socialt arbete måste vara samarbete.

Det är därför socialarbetarnätverk är så viktigt för mig. Även om vi inte har medel eller möjlighet att förändra samhället från grunden, så kan vi motverka känslan av att hela världens tyngd ligger på mina axlar och enbart på mina. Vi lär varandra och vi stöttar varandra och vi hjälper varandra se helheten bakom de problem vi möter varje dag. Det lindrar den frustration och meningslöshet som kan drabba den som känner att den aldrig gör tillräckligt. Jag orkar engagera mig efter att min arbetstid är slut, för att jag ska orka engagera mig även i mitt arbete. Ju fler vi är som stöttar varandra, desto mer hörs vi, desto mer orkar vi. Det är därför socialt arbete måste vara samarbete.

Sophia, SFSA, Socialarbetare För Social Aktion